

lumii actuale este materia și plăcerea, păcatul, în cele din urmă. A avea bani, a-ți satisface plăcerile, acesta este zeul lumii de azi. Cine iubește acestea, desigur, nu va mai vedea aceste frumuseți care transpar din acest pământ, aceste frumuseți duhovnicești.

De exemplu, frumusețea satului: am mers acum câțiva ani, doi sau trei ani în urmă, la înmormântarea unei mame a unui părinte de aici de la noi, în Marginea. Cred că ieșise tot satul de acolo, creștinii și creștinele din Marginea, îmbrăcați frumos – era într-o zi de sărbătoare – în ii și cămăși tradiționale, portul nostru național. Erau așezați unul lângă altul și conduceau pe cel care era pe drumul veșniciei. Ei bine, aveau o frumusețe extraordinară, o așezare lăuntrică extraordinară. De ce? Pentru că se simțeau într-ale lor. A te simți într-ale tale nu înseamnă nimic altceva decât a fi în acea rădăcină, a trece prin interiorul tău seva aceea care i-a

hrănit pe sfinții strămoși, a trece prin mintea și inima ta credința și jertfa lor, a simți în inima ta dragostea jertfelnică, precum a simțit-o Hristos pe Cruce pentru fiecare. Și atunci, avându-le pe toate acestea, desigur, îți dai seama de frumusețea duhovnicească a acestui loc, de măreția lui – și atunci, desigur, nu poți să-l lași.

Mulți dintre românii noștri, când se întorc, spun: „Nicăieri nu este ca acasă!”. Iar eu zic de multe ori: nu „ca acasă”, ci „acasă”. Aici suntem acasă. Aici suntem la noi. Aici este pământul strămoșilor, al bunelor și al părinților noștri, și este sfințit cu nevoința, cu jertfa, cu truda, cu tot ceea ce au avut ei, cu ruga lor – căci ruga pe care ei au avut-o și mintea lor îndreptată mereu spre Cer și lacrima lor au sfințit acest pământ.

Sursa: **Arhimandritul Melchisedec (Velnic), Starețul Mănăstirii Putna, Revista Familia Ortodoxă**, nr. 6 (89), iunie 2016

PROGRAMUL LITURGIC

Vineri 23 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Sâmbătă 24 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 25 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Romani 5, 1-10 Ev. Matei 6, 22-33 glas 2, voscr. 3 → Duminica a 3-a după Rusalii (Despre grijile vieții)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

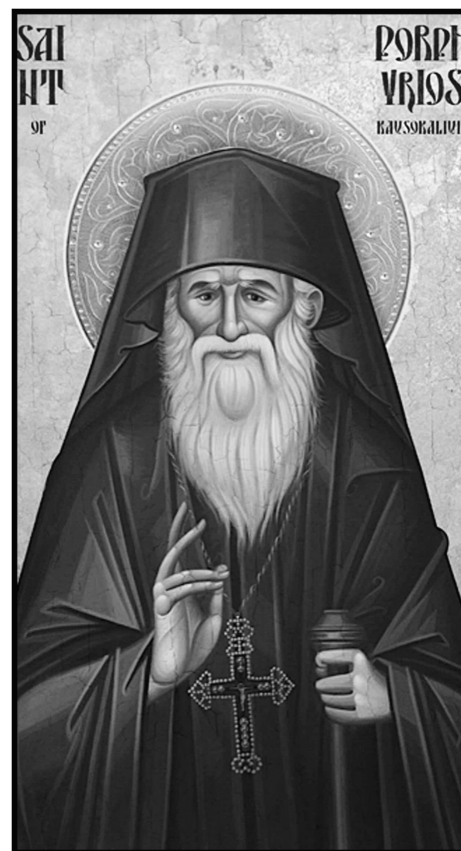

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Milostive Doamne, învață-ne pe noi toți prin Duhul Tău Cel Sfânt să trăim după voia Ta, ca toți să Te cunoaștem în lumina Ta pe Tine.” – Sfântul Siluan Athonitul

Nr. 492 / 18 iunie 2023

SFÂNTUL
PORFIRIE
KAVSOKALIVITUL

1906 - 1991

SLUJBELE BISERICII SĂ SE FACĂ TOTDEAUNA CU DRAGOSTE

Slujbele Bisericii sunt cuvinte prin care îi vorbim lui Dumnezeu în adorarea noastră, în iubirea noastră. Înlauntrul bisericii, împreună cu toți frații, luând aminte la dumnezeiasca învățătură, cântând, împărțându-ne – acestea sunt cele mai înălțătoare ceasuri ale noastre. Când toți împreună urmărim sfintele slujbe, cuvintele Domnului, Evanghelia, Apostolul, canoanele și troparele Octoihului, ale Triodului, ale Mineiilor, atunci izbândim unirea noastră cu Hristos.

Dar cursele satanei sunt multe pentru oamenii care-L slăvesc pe Dumnezeu. Ispita ne îndeamnă aici să nu fim deloc cu luare aminte. Deseori mergem la biserică numai pentru a ne continua somnul. Îndată ce auzim cuvintele, cântările, ni se închid ochii. Ajungem la o stare de moleșală și nu putem urmări cuvintele, troparele, imnele; un lucru

satanic, care se vădește pe de-a-ntregul în această moțăială.

Cât de mult pierdem aflându-ne neatenți în biserică! În vreme ce pe dinafară spui „o să fiu atent, n-o să mai fac, o să mă străduiesc”, nu izbutești. Acest „o să fiu atent” și celelalte, sunt toate lucruri silite, care ne tulbură sinele, îl fac să se împotrivescă. Nu se face nimic prin siluire. Dimpotrivă, ne adâncește starea cea rea și ne nimicește. „Strânge-te, concentra-te, fă ce socotești; eu, omul cel vechi, te am în mână, o să te strâng și, dacă mai poți, înaintează!”

Tot ceea ce faci din corvoadă îți vatămă sufletul. Am spus asta de multe ori. Am văzut și monahi și oameni de toate vârstele părăsind desăvârșit Biserica și pe Dumnezeu, nerăbdând strânsoarea lăuntrică sau pe cea a altor persoane. Din pricina acestei strânsori, nu numai că se împotrivesc Bisericii, ci nici nu o mai vrea. Nu îl mai înrăurește spre bine. Nu rodește. O face silit, firește, pentru că a spus-o Bătrânul, a spus-o duhovnicul. Și zice: „Acum trebuie să merg, de pildă, la pavcerniță”. Da, toate se fac, dar când se fac doar fiindcă așa cere tipicul, atunci vatămă, nu folosesc.

Ești nevoit de multe ori să faci binele. Dar nu trebuie să se facă cu strânsoare, nu folosește, nu zidește. De pildă, ceea ce spunem despre „Doamne Iisuse...”. Dacă îți silește sinele să o faci, în curând vei fi strâmtorat, îl vei arunca în lături și mai târziu ce va fi? Dacă o faci de corvoadă, te silești, te chinuiești și izbucnește în rău. Se poate, chiar, ca o asemenea împresurare să te facă să nu

mai mergi nici la biserică. Adică la biserică nu trebuie să mergi cu siliri și îmbrânceli, ci cu mulțumire. Pentru ca să se întâmple aceasta, trebuie să iei aminte și să te desfeți și să te bucuri de slujbe, de tropare, de citiri, de rugăciuni. Să iei aminte la fiecare cuvânt, să urmărești înțelesurile. Ați priceput? De acolo începe fericirea.

Însă există încă o altă mare primejdie. Dacă nu luăm aminte, este cu puțință ca pe toate acestea să le ascultăm și să le cântăm după tipic. Să le spunem și să le ascultăm pentru că trebuie. Monahul merge, de pildă, la slujba de seară și aude: *„Cât de iubite sunt locașurile Tale, Doamne al puterilor! Dorește și se sfârșește sufletul meu, după curțile Domnului...”* (Psalmul 83, 1). Le aude azi, aude mâine, aude poimâine, tot anul. Nimic altceva; aceleași și aceleași? Când le aude, dacă nu participă, atunci obosește, doarme, nu se adâncește, ajunge la saturație, iar apoi vine împotrivirea. Pe urmă, niciun folos, nicio bucurie. Începe deznădejdea, iar diavolul nu pierde prilejul să facă rău.

Slujbele sunt o mare temelie. Slujbele sunt totul. Am trăit asta. Este de-ajuns ca totdeauna să se facă cu dragoste, cu mărimă de suflet, cu o sinceră aplecare spre slăvirea lui Hristos. Nu de corvoadă și mecanic. E nevoie de dragoste, de însuflețire dumnezeiască. Dacă nu simțim astfel, nu au valoare. Nu numai că nu au valoare, dar fac și rău. O să-mi ziceți: „Atunci să nu le facem?” Nu, firește. Însă, pe cât poate cineva, să fugă de formă și să privească miezul. Adică să o vrea, să o poftască, să afle mulțumire în rugăciune, în

împreună-vorbirea cu Dumnezeu. Saturația este nenorocire pentru monah.

Eu, ce să vă spun, despre asta nu știu. Mă desfătam de slujbe. Nu mă strâmtoram pe sine-mi, nu știam să fac ceva de corvoadă. Dimpotrivă, dacă este cu puțință, să aud în fiecare zi aceleași, azi și mâine și poimâine. Tot aceleași; dar asta are valoare. Nu mă satur să le rostesc întreaga zi. Și cred că toate astea ne folosesc mult. Au atâta suc, încât răcoresc sufletul și-l hrănesc. Așa și voi, să vă dăruiti din inimă lui Hristos.

Într-o Vineri Mare, la Policlinică, ziceam rugăciunea *„Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeu nostru, Cel ce îndelung ai răbdat...”* (Rugăciunea Ceasului al nouălea), o citeam și o trăiam. În ziua următoare, la chirurgie, profesorul mi-a spus în fața copiilor, adică a studenților:

– Părinte, ce frumoasă a fost rugăciunea! Tu trebuie să fii sfânt.

– Nu sunt sfânt, îi zic, dar întrucât vreau să devin sfânt, ceream mila lui Dumnezeu ca să mă facă sfânt, și sufletul meu a fost mișcat. Eu sunt foarte păcătos și aceasta a fost numai o lucrare a lui Hristos.

Această rugăciune este o capodoperă, nu-i așa? De-asta vă spun iar și iar să o citiți. Rugăciunile liturgice, care sunt după rânduială, când sunt spuse cu noimă și trezvie, devin ale voastre. Rânduiala Sfintei Împărtășanii, chiar și atunci când este citită de cel mai păcătos om, îl sfințește mult pe acesta.

Așa se lucrează cultivarea, fără să ne dăm seama. Adică omul scoate din folosință sinele cel vechi. Îl scoate din

folosință fără război. Nu îl mânie, ci îl scoate din folosință, iar atunci crește omul cel nou înlăuntrul său.

Sursa: *Ne vorbește părintele Porfirie*, Editura Bunavestire, Galați, 2003

PĂRINTELE MELCHISEDEC

SFÂNTA MĂNĂSTIRE PUTNA

AICI ESTE PĂMÂNTUL PĂRINȚILOR NOȘTRI

Un îndemn, un gând pentru tinerii din țara noastră, care parcă nu-și mai găsesc locul aici, pe aceste meleaguri...

Nu vor găsi alte meleaguri mai frumoase. Nu e vorba de frumusețea aceasta estetică, ce bucură ochiul, ci de frumusețea aceea duhovnicească, pentru că acest pământ are frumusețea lui. „Omul sfințește locul” – ei bine, sute de ani am fost aici, am trăit aici, înaintașii noștri s-au jertfit, sânge de mucenici a curs, nevointele Cuvioșilor iarăși au împodobit sihăstriile și poienile, mănăstirile și bisericile noastre; creștinii noștri din sate, în hainele lor vechi, în ițari și în cămeșoaiile lor mari, au știut, la răsăritul și la apusul soarelui, să dea mulțumită lui Dumnezeu și să îngenuncheze acolo unde Preabunul i-a chemat, i-a hărăzit ca să-și ducă viața. Au știut să îngenuncheze și să sfințească acest loc. Nu vor găsi un loc mai bun și mai frumos – vor găsi, poate, aceia care nu mai iubesc frumusețea lăuntrică, cei care iubesc numai banul și plăcerea. Căci zeul